

Nicolae VASILE

Retroroman (17)

Anul 2004, când împlineam vârsta rotundă de 50 de ani, mă prindea la maximul performanțelor manageriale și urma trecerea spre altfel de activități. Era exact așa cum prevăd teoriile privind dezvoltarea personală.

Eram director general la ICPE-SA, prim-vicepreședinte la Camera de Comerț și Industrie a României și Municipiului București, președintele Camerei București, președintele Fundației J.M. Juran pentru excelența în afaceri, vicepreședinte la Patronatul Cercetării, membru în biroul de conducere al Patronatului Industriei Electrotehnice, președintele Consiliului Științific al Comitetului Național Român al Comisiei Mondiale a Energiei, președinte ENERO etc. Pe latura academică eram profesor asociat și conducător de doctorat la Universitatea Politehnica București, profesor asociat la Universitatea Valahia din Târgoviște, membru titular al Academiei de Științe Tehnice din România.

Anul menționat mai sus a fost însă și unul electoral în urma căruia au avut loc modificări majore de orientare politică a României, când au ajuns la vârful puterii și o serie de personaje ce urmăreau preluarea mai pe nimic a proprietăților statului, cele care mai scăpaseră de cei de dinaintea lor. Domeniul cercetării era unul în care mai puteau fi date tunuri imobiliare, privatizarea institutelor fiind ceva tratat cu mai multă grijă de guvernele precedente. Unul dintre cei care și-au arătat public interesul a fost șeful Partidului Conservator Dan Voiculescu, cu ocazia participării la Ziua Cercetătorului din acea toamnă. Ulterior partidul său devenise partener în coaliția care susținea Guvernul Tăriceanu. Obținuse pentru favoritul său, Codruț Șereș, un post important, cel de ministru al industriilor, în subordinea căruia se aflau opt institute de cercetări și proiectări cu sediul în București, având multe clădiri și terenuri bine plasate. Printre acestea se afla și ICPE-SA. Firma care urma să preia aceste institute era GRIVCO, care în acel moment era condusă de Sorin Pantiș, fost ministru al Comunicațiilor când s-a privatizat Romtelecom, un priceput în înstrăinarea pe mai nimic a proprietăților statului.

Acesta m-a sunat să stabilească o întâlnire pe tema privatizării ICPE-SA. Nu puteam refuza o asemenea discuție, privatizarea fiind cuvântul magic din limbajul de atunci, dacă spuneai că te opui erai destituit imediat. Nu eram de acord cu ideea privatizării în cercetare. Îmi propunea o metodă rapidă, cu o evaluare simplificată la maxim, dacă nu voiam să am probleme cu ministrul tutelar. I-am dat de înțeles că nu mă opun, dar procedura trebuie făcută exact cum prevede legea, cu luarea în considerare și a valorilor intangibile (brevete, tradiții etc.), nu numai a clădirilor și terenurilor. Eu mai evitasem câteva tentative de privatizare frauduloasă și înainte și el probabil că el știa asta, așa că a abandonat inițiativa, dar m-a declarat indezirabil către ministrul Codruț Șereș. Cu acesta n-am avut nicio discuție, m-a demis pur și simplu. Nu a contat că înainte cu un an, conform unui regulament aprobat în cadrul ministerului, fusesem premiat de fostul ministru Dan Ioan Popescu, ca fiind unul dintre cei mai performanți manageri, intrând în

categoria maximă, acea de 12 salarii, și chiar de el, cu puțin timp înainte demiterii, la categoria de 4 salarii. Nu am inițiat nicio formă de opoziție. Nu era felul meu să mă judec cu forurile tutelare. Dacă aș fi inițiat o acțiune juridică aș fi câștigat ușor. Sindicatul din ICPE-SA, de altfel unul destul de dur, cu care avusesem o serie de conflicte, chiar și juridice, în cei peste 13 ani cât am condus institutul, a insistat mult, a făcut un sondaj conform căruia aveam aprecierea pozitivă a 92% dintre salariați după o așa de lungă perioadă de conviețuire. Mi-am văzut de intuiția mea care-mi spunea că este bine să mă orientez spre altceva.

Dintre ceilalți directori de institute, s-a mai opus Doru Dumitru Palade, de la Institutul de Mecanică Fină, fostul ministru al Cercetării, și a fost destituit în aceeași zi cu mine. Directorul Institutului de Chimie Alimentară, însă, acceptase strategia lui Sorin Pantiș și ulterior au intrat amândoi în pușcărie, împreună și cu Dan Voiculescu. La celelalte institute procedura nu s-a finalizat atunci în niciun fel, ministrul Codruț Șereș fiind destituit și intrând și el în pușcărie pe alte dosare.

Mai târziu, am avut totuși o discuție cu Codruț Șereș, când avea el nevoie de mine. Eram președintele Secțiunii Industrie din Camera de Comerț și Industrie a României și apăruse o mare problemă la negocierea Dosarului Industrie pentru aderarea României la Uniunea Europeană. Când presiunea economică impunea ca Ministerul Industriei să-și reducă numărul de salariați cu câteva sute, cerința expresă a Comisiei Europene era ca acesta să-și înființeze structuri teritoriale județene, precum aveau și celelalte ministere, ceea ce presupunea angajarea de alte sute de salariați, misiune bugetară aproape imposibilă. Propunerea de soluție a fost a mea, și anume, să declarăm printr-un document aprobat de Guvern, dublul rol al Camerelor Județene de Comerț și Industrie, adică și ca reprezentante ale Ministerului Industriei. Ideea a fost acceptată de negociatorii UE și dosarul a trecut. Atunci, el nu a avut tăria măcar să-și ceară scuze pentru măgăria pe care o făcuse cu mine la ICPE-SA, nici eu nu am deschis discuția, dar, mai târziu, probabil la un moment al remușcărilor, mi-a trimis aceste scuze din pușcărie, prin fostul său consilier Filip Cârlea care îl mai vizita din când în când acolo.

A urmat degringolada făcută prin lege la Camera de Comerț și Industrie a României și Municipiului București, în anul 2005, când s-au separat cele două. Am rămas numai la Camera din București, de unde mi-am dat demisia la sfârșitul anului 2009 în urma neînțelegerilor cu Sorin Dimitriu. Între timp mă retrăsesem și din conducerile altor instituții, astfel că la începutul anului 2010 eram liber să îmi schimb radical preocupările. Am trecut cu activitatea de bază în zona universitară, dar nu la Universitatea Politehnică din București, unde avusesem activitate didactică începând cu anul 1978, fiindcă acolo trona doamna Ecaterina Andronescu față de care nu aveam o prea mare apreciere. M-am hotărât să răspund insistențelor rectorului Ion Cucui și prefectului Victor Sanda, un fost coleg de facultate, Dumnezeu să-i odihnească pe amândoi, de a-mi muta întreaga activitate la Universitatea Valahia din Târgoviște, pentru întărirea acestei instituții înființate recent pe meleagurile mele natale. Urma să fac toate diligențele pentru acreditarea disciplinei Electrotehnică la Școala Doctorală nou create.

Uneori, Dumnezeu îți pregătește și surprize pozitive, cum mai constatasem în realitatea vieții mele anterioare. Exact pe aceleași principii ca și mine, ajunsese acolo și profesoara Maria Niculescu, mare specialist în domeniul economie, născută într-un sat din apropierea capitalei județului, la Șotânga, făcuse liceul în Târgoviște și facultatea la ASE București. Până în acel moment fusese profesor la ASE, profesor la Conservatorul Național de Arte și Meserii din Paris, director general în Organismul Mondial al Francofoniei, ambasador al acestei organizații la Uniunea Europeană etc. Era o mare personalitate internațională care se întorsese acasă să ajute comunitatea locală, în special universitatea nou înființată.

În mediul științific în care sunt specializat, cel al electromagnetismului, există două feneomene care scapă bunului simț tehnic, este vorba de înalta tensiune și înalta frecvență. În cazul înaltei tensiuni, poți fi electrocutat și fără să atingi nimic, moartea vine de la distanță, prin aer, așa cum se întâmplă în cazul trăznetului. În cazul înaltei frecvențe, radiația electromagnetică trece prin orice, inclusiv prin ziduri oricât de groase ar fi, nu poți scăpa de ea oriunde te-ai ascunde.

Ei bine, așa este cu iubirea cea adevărată, care vine de la Dumnezeu. Nu o poți evita, nu o poți împiedica, trece prin orice opreliști legate de căsătorie, morală, educație, religie etc. Este ca trăznetul și radiația la un loc. Asta a însemnat pentru mine Maria Niculescu. De atunci, preocupările mele au trecut aproape în întregime de la știință și tehnică către literatură și artă. Este muza multora dintre volumele publicate de mine, cuprinzând poezie, filozofie, romane, nuvele, piese de teatru etc.